

אחד + אחת

או:

("זוג אחד")

מחזה מאת: נועה קולר וארז דריגס

כל הזכויות שמורות

פתיחה

שני השחקנים פונים לקהל.

שחקנית: שלום.

שחקן: אממ... אנחנו פעם היינו זוג, ו... נפרדנו.

שחקנית: ואז החלטנו לכתוב מחזה,

שחקן: החלטנו לכתוב מחזה על הזוגיות שלנו.

שחקנית: ואז עשינו חזרות,

שחקן: עשינו חזרות על המחזה שכתבנו,

שחקנית: על הזוגיות שלנו. ועכשיו יש לנו הצגה..

שחקן: (אליה) כן, זה נראה לי ברור. (לקהל) יש לנו הצגה. שעשינו עליה חזרות. לפי המחזה שכתבנו. על הזוגיות שלנו.

שחקנית: שהיתה לנו.

שחקן: כן.

שחקנית: מתחילים?

שחקן: אה, עוד דבר אחד חשוב. _____ [שם השחקנית] בינתיים הספיקה להתחתן, נולד לה ילד.. מזל טוב

מזל טוב. אז אם במהלך ההצגה אתם רואים שעדיין יש לה קצת (מחווה בידיו על איזור הבטן).. שהיא

עדיין קצת.. טיפה שמנ.. שמנמנ.. כאילו מלא.. מלאונת, אז תתעלמו.

שחקנית: ל _____ [שם השחקן] אגב לא קרה כלום בחיים מאז.

שחקן: תודה. אה, ל _____ יש לפעמים גם התקפי חרדה, אז אם באמצע סצינה אתם רואים שהיא לבנה לגמרי,

שחקנית: ל _____ אגב יש זין ממש ק-

שחקן: אוקיי! מתחילים! תמונה ראשונה! דירה מושכרת, קטנה, ריקה לגמרי..

1. נכנסים לדירה

שחקנית: היא, נכנסת לדירה הריקה, נעמדת, מחייכת, מסתכלת סביב.
שחקן: הוא, מבחוץ: המעלית לא עובדת! שמת לב? את זכרת שזה קומה רביעית? צוץ?!

(נכנס, מתנשף. מחזיק בידיו שני ארגזים גדולים במיוחד שמקשים עליו לראות לאן הוא הולך)

היא: צוץ..

הוא: צוץ?

היא: תראה.. דירה משלנו, איזה כיף?

הוא: כיף חיים.

היא: מה אתה אומר?

הוא: אני רואה כתמים שחורים.

היא: מה?

הוא: זה לחץ דם או משהו, מהמדרגות.

היא: מה אתה בן שבעים?

הוא: יופי, אני רואה שזאת תהיה שותפות נפלאה פה..

היא: סליחה. להביא לך מים?

הוא: לא חשוב (שותה מים) דירה משלנו. מה את חושבת שלא שמת לב?

היא: של שנינו, בשותף! איזה כיף?

הוא: כיף חיים.

היא: מקום חדש..

הוא: חדש. סחבנו ארגזים והכל..

היא: זה כיף לא?

הוא: כיף חיים.

(שניהם נושמים נשימה עמוקה ביחד)

היא: יופי, אז תראה מה דמיינתי,

הוא: יופי של תחת..

היא: שלי? נכון. עכשיו תראה מה חשבתי, רצינו לשים את הספה ליד הקיר הזה, אבל אי אפשר כי גם

היא בגוונים קרים והוא יבלע אותה, אז חשבתי לשים אותה ליד הקיר ההוא.

הוא: סליחה, מה יקרה לספה שלנו? הקיר יבלע אותה?

היא: כן.

הוא: והקיר הזה? לא יבלע אותה..

היא: נכון.

הוא: זאת אומרת זה קיר בולע וזה קיר לא בולע.. אוקיי.

היא: סיימת?

הוא: תמשיכי. (ממלמל) אני לא עומד ליד הקיר הזה שלא יבלע אותי. נו?

היא: סבבה, אז מה נעשה עם הקיר הזה?

הוא: או! נשים שם את הפינת כיף.

היא: פינת כיף?

הוא: פינת כיף. איזה כיף?

היא: כיף חיים. ויהיה בה כיף? מה יהיה בה?

הוא: את יודעת.. פופים.. ספרים.. פופים. ספרים ופופים, אני יודע? יותר כיף מזה?

היא: אין.

הוא: אדיוטי?
 היא: קצת.
 הוא: את תקועה איתי לנצח..
 היא: אכלתי קש, אה?
 הוא: מה זה?
 היא: מה?
 הוא: "אכלתי קש"? מה זה? ממתי את אומרת את זה?
 היא: מה יש לך ממני היום? לא שמעת אותי מדברת אף פעם?
 הוא: כן אבל לא הקשבתי. אז מה זה, פתגם של קיבוצניקים?
 היא: זה לא פיתגם,
 הוא: זה פיתגם, זה אפילו לא איזה אמירה מגניבה. זה פתגם. זה נשמע כמו משהו שאבא שלך אומר.
 היא: (פ.ק.) למה אתה אומר אבא שלי?
 הוא: סתם בתור דוגמא.
 היא: איזה דוגמא זאת? אתה יודע שאני לא סובלת את זה,
 הוא: מה, להיות כמו אבא שלך?
 היא: אל תגיד את זה.
 הוא: אל תגידי "אכלת קש".
 היא: אכלת קש!!
 הוא: נשמעת כמו אבא שלך!
 היא: נו מה?!

שתיקה.

היא: מה עושים?
 הוא: רוצה להיפרד?
 היא: רק התחלנו.. (מתנשקים נשיקה קטנה) איזה כיף אה?
 הוא: מה?
 היא: שאנחנו צעירים כאלה ומשלימים מהר.
 הוא: כיף חיים. אני הולך לסדר במקלחת. איפה שמנו את הדברים של המקלחת?
 היא: במקלחת. איפה שמנו את הדברים של השירותים?
 הוא: איזה דברים של שירותים יש?
 היא: נייר טואלט, שרביט-
 הוא: מה זה?
 היא: שרביט? השרביט, נו המקל של הקקה.
 הוא: למה את קוראת לזה שרביט?
 היא: לא יודעת, אמא שלי קוראת לזה ככה. זה טפשי?
 הוא: לא. זה חמוד. (מנשק אותה שוב) אני במקלחת.
 היא: אני בשירותים.

הולכים איש איש לכיוונו, היא לשירותים, הוא למקלחת. כעבור שניה:

הוא: (מצוץ מהמקלחת) צוץ? את שמת לב שמציצים לנו בדיוק לתוך האמבטיה?
 היא: (צועקת מתוך השירותים) מה? החלון שממול?
 הוא: זה לא ממול, זה בתוך. הגברת גרה לנו בתוך האמבטיה. חוץ מלסכן לי את הגב היא עושה הכל בערך.
 היא: נו צוץ, ראינו את זה כשראינו את הדירה. סוגרים את הוילון.

הוא: אין וילון.
היא: מה הם לקחו את הוילון? טוב, סוגרים את הוילון מקלחת.
הוא: אין וילון מקלחת.
היא: הם לקחו את הוילון מקלחת??
הוא: אני לא מתקלח ככה, היא תראה לי.
היא: איזה מין אנשים אלה? הם לקחו גם את השרביט.
הוא: את מוכנה לצאת רגע?
היא: שניה נו.
הוא: מה, את בשירותים?
היא: זה לא מובן מאליו?
הוא: חשבתי שאת מסדרת את השירותים, לא שאת ב-בשירותים.
היא: אני כן, אבל עכשיו אני כבר פה ואני צריכה קקי.
הוא: אהההה!!!
היא: מה קרה??
הוא: אל תגידי את זה!
היא: את מה??
הוא: ברצינות מאמי, אל תגידי את זה בחיים. תגידי שאת... הולכת לשירותים.
היא: (פותחת את הדלת, מרימה מכנסיים) צוץ! אני כבר שמונה חודשים אומרת לך שאני הולכת לשירותים. לידיעתך, מה שאני עושה שם זה קק-
הוא: לאאאא!! נו די!
היא: תגידי אתה נורמלי?
הוא: לא יודע.
היא: אני חברה שלך, אתה יודע שעברנו לגור ביחד?
הוא: אז מה??
היא: אז אני לא יכולה להגידי שאני הולכת ל-
הוא: לא!! את יכולה להגידי, אבל לא בנוכחותי, בבקשה. אולי במקום 'קקי' תגידי (מפשפש במוחו)...
קיש... קישקיש... מישמיש!
היא: וכל פעם שתאכל מישמיש תחשוב על ה...?
הוא: אל תגידי מישמיש. אל תגידי כלום. מבחינתי אני מעדיף לחשוב שזה לא קורה בכלל.
היא: מה? שאני לא עושה מישמיש?
הוא: בדיוק. דבילי?
היא: מה זה דבילי? זה הרבה מעבר לדבילי. אבל זה לא העניין, תהיה דביל. אני פשוט רוצה לדעת שאנחנו יכולים לדבר על הכל.
הוא: אני יכולים.
היא: שאני יכולה לספר לך הכל.
הוא: את יכולה. הכל. (פ.ק.) חוץ מזה.
היא: נו באמת-
הוא: וזיונים שהיו לך לפני, גם זה לא. צוץ יש דברים שלא צריכים להאמר. הליכה לשירותים עושה אותך פחות נשית.
היא: מממי? אני פחות נשית בעיניך כי אני הולכת לשירותים? אני אפסיק.
הוא: יופי..
היא: אני נשבעת! איכס מגעילה! פויה!
הוא: סתמי
היא: פויה קקי! רעה! דוחה! את דוחה אותו-
הוא: תגידי, לא אמרת שאת צריכה מישמיש?
היא: עבר לי. אכלת קש.

הוא: נו מה יהיה??
היא: מה באמת?!

פאזזה

הוא: מה עושים?
היא: לא יודעת צוץ, אולי כל העסק לא רעיון טוב..
הוא: למה ככה?
היא: כי ככה. כי קנינו דירה בלי כלום-
הוא: גם לא קנינו, השכרנו..
היא: גם לא השכרנו, אבא שלי שילם.. (דומעת) וקיבלנו דירה בלי וילון ובלי שרביט ובלי ספה..
הוא: מה קרה לספה?
היא: כלום אבל בסוף הקיר יבלע לנו אותה.. (בוכה)
הוא: אוי צוץ.. (מחבק אותה)
היא: ובכלל אנחנו לא מפסיקים לריב מהרגע שנכנסנו.
הוא: סליחה. מה ישמח אותך עכשיו? מה יעשה לך טוב?
היא: הייתי אומרת קפה, אבל השד יודע איפה ארזנו אותו.
הוא: אני אחפש. מה יש בארגז הזה? (פותח אותו) אה!!
היא: מה?

הוא מחייך ומוציא שקית קפה מהארגז

היא: אה!
הוא: נס! קפה.. סוכר.. כוסות..
היא: כנראה שעושים קפה.
הוא: חבל שאי אפשר שזה יהיה ככה כל החיים אה? פותחים ארגז ולפי זה יודעים מה לעשות.
היא: טוב תעשה קפה, אני הולכת לעשות קקי.
הוא: וואו!
היא: סתם! סתם!
הוא: את לא יודעת עם מי את מסתבכת פה-
היא: סתם!
הוא: טוב אין ברירה, עושים חוקים לדירה! חוק ראשון-
היא: לא אומרים אכלת קש. הלאה.
הוא: וקקי. חוק שני. אם לפעמים את נתקלת בחולצה שלי שלא בארון, לא לגעת, אני יודע שהיא לא בארון, יש מחשבה מאחורי זה-רק אני מזיז.
היא: מי שמשאיר את הגליל נייר טואלט גמור בלי להחליף-דמו בראשו.
הוא: אם מישו חושד שהיגורט או החלב במקרר עברו את התאריך, הוא זורק לפח לפני שהשני אוכל.
היא: יתכן ושערות כתומות יסתמו את המקלחת מפעם לפעם- בלי פניקה אח שלי, יטופל.
הוא: את לא קוראת לי אח שלי בדירה הזאת
היא: למה? זה מצחיק
הוא: לא את כולם
היא: סיכמנו.

(לוחצים ידיים. נשיקה קטנה. נושמים נשימה ארוכה ביחד ומביטים סביבם)

הוא: מה עכשיו?

היא: מסדרים.
הוא: ואחר כך?
היא: לא יודעת, גרים.
הוא: איזה כיף.
היא: כיף חיים.
הוא: ..יאללה. שלוש ארבע ו..

חושך.

2. בר רפאלי

הוא ישן. היא לא.

שחקנית: (לוחשת) תמונה שניה.. הוא ישן, אני- לא.

היא: צוץ?.. צוץ?!

הוא: המממ?..

היא: סליחה שאני מעירה, אני פשוט חייבת לשאול אותך משהו..

הוא: נו..

היא: אבל אסור שהתשובה שלך לא תהיה מרגיזה.

הוא: לא מבטיח

היא: למה? מה הבעיה שלך?

הוא: אין לי שום בעיה, אני לא יכול להבטיח לך שלא תתרגזי מהתשובה

היא: למה אתה בוחר שהיא תהייה מרגיזה?

הוא: אני לא בוחר שהיא תהייה מרגיזה, אני לא יודע אם את תבחרי להתרגז או לא

היא: למה אתה לא יכול להגיד: מתוקה שלי זה לא ירגיז אותך, אני לא רוצה להרגיז אותך

הוא: למה את לא שואלת פשוט, במקום לבלבל את המוח ולהגיד לי איך אני צריך גם לענות?

היא: סליחה. אתה יכול להשתדל לא להרגיז?

הוא: לא מבטיח

היא: יו!! נו למה בכוונה?

הוא: בסדר. בסדר. שקט. אני אשתדל.

היא: תודה לך. אתה לא יצור חברתי שתדע.

הוא: יודע.

היא: טוב, אם היית צריך לבחור סלבריטאית אחת שהיית צריך להתחתן איתה במי היית בוחר?

הוא: לא עונה על זה בחיים. תרדי ממני

היא: נו מה הקטע

הוא: נו מה, יש לי כוח לזה? אין תשובה טובה לזה, אני לא ילד קטן תעזבי אותי

היא: נו מה. שנייה, אם היית צריך..

הוא: איתך.

היא: די

הוא: אותך.

היא: נו די כבר

הוא: איתך, אותך רק איתך כל היום וכל הלילה, את הכי יפה את הכי חכמה. תעזבי אותי בשקט

היא: אתה ילדוטי אתה יודע?

הוא: לא, את דוגמא לאדם בוגר

היא: טוב. לא כיף איתך.

(הולכת. חוזרת)

היא: רק תענה על זה, נשבעת אני לא שואלת יותר. בבקשה

הוא: איזה מכה.. ארבע בבוקר. נו מה? אם הייתי צריך להתחתן עם סלבריטאית במי הייתי בוחר?

היא: כן. אבל להתחתן. לא סקס. חתונה.

הוא: בסדר הבנתי. אפשר מחו"ל?

היא: מה יש לך בחו"ל?

הוא: לא עונה, לא משחק.

היא: טוב, טוב! (הוא מתכוון לענות) אבל חוץ מנטלי פורטמן.

הוא: אה! איך ידעת נטלי פורטמן?

היא: אתה חושב שאתם מתאימים..
הוא: נכון,
היא: אתם לא מתאימים.
הוא: טוב, אז מי הייתי בוחר?
היא: ממש לא מתאימים..
הוא: הבנתי. אפשר לשחק? מממ (חושב) אוקיי. אם היא לא סתומה, אז בר רפאלי. (בשקט) כאילו, אם היא לא סתומה..
היא: אני מפחדת ממך עכשיו.
הוא: את רואה? בגלל זה אני לא משחק איתך.
היא: אכפת לך אם אני אשאל אותך.. מדוע?
הוא: לא יודע.. היא מסקרנת אותי.
היא: היא מסקרנת אותך?? אתה באמת בחר סקרן. תגיד שאתה רוצה לזיין אותה זה פחות יפחיד אותי,
אבל היא מסקרנת אותך? מה? אתה רוצה לדון איתה על תיאטרון, דעתה מעניינת אותך.. ועוד להתחתן!?
אתה לא נורמלי.
הוא: את שמעת שאמרתי "אם היא לא סתומה"?
היא: יופי, אם היא לא סתומה, גם אני רוצה את רמבו אם הוא אינטיליגנטי, קורע מצחוק ומבשל טוב
הוא: את מי את היית בוחרת?
היא: אני לא מבינה איך בנאדם שבעצם רוצה אותה, יכול להיות איתי?
הוא: רגע רגע, את מי את היית בוחרת?
היא: מה זה רלוונטי?
הוא: לא, את עמוקה כזאת נכון? את מי? את עמנואל הלפרין?
היא: איכס..
הוא: למה? תדברו על תיאטרון, על סרטים, מה זה משנה איך הוא נראה?
היא: אני הייתי בוחרת את דרור קרן, את אלון אבוטבול את בניני את.. רבין.
הוא: רבין? אז את מי אני צריך להגיד בשביל שתהיי מרוצה? את רחל המשוררת?
היא: לא רחל המשוררת, אבל לפחות בחורה שמתפרנסת מהמוח שלה. אתה כזה שטחי
הוא: את שטחית. מה את יודעת על בר רפאלי?
היא: אני יודעת שלא הפרצוף שלה מסקרן אותך
הוא: אולי היא חכמה ומעניינת?
היא: זה מה שהיא משרדת..
הוא: את מתנשאת וגזענית. יודעת מה? אני מת על בר רפאלי! היא נראית לי אחלה בחורה, נשבע לך.
נראית לי מותק כזאת, שנעים איתה ושהיא לא הייתה תופסת עלייך תחת כמו שאת תופסת עלייה
היא: מה נהיית הסנגור של בר רפאלי? עכשיו היא מושלמת?
הוא: טוב די.. שקט
היא: באמת, בר רפאלי, שליחת האו"ם, לא הייתה תופסת עלי תחת,
הוא: שקט.. (לוקח את שלט הטלוויזיה ומנסה לכבות אותה)
היא: היא כל כך נהדרת.. גם יפה וגם נעים איתה
הוא: איך מכבים את זה? זה לא נכבה!
היא: היא תפוסה. אתה יודע..
הוא: טוב די. לא רוצה יותר. די.
(שתיקה)
היא: טוב. תודה על התשובה. אני הולכת.
הוא: לאן?
היא: ליוגה
הוא: נו מה את עושה פרצוף עכשיו?
היא: אני לא עושה פרצוף, זה הפרצוף שלי

(פאזנה. היא מתחילה לבכות)

הוא: למה את בוכה?

היא: למה אמרת בר רפאלי? במה אנחנו דומות בכלל?

הוא: אתן לא דומות (היא בוכה עוד יותר) נו די. את לא נורמלית...למה שאלת את זה בכלל?

היא: כי ככה

הוא: למה לשאול שאלה כ"כ מטומטמת, אם את לא יכולה להתמודד עם התשובה?

היא: כי לא חשבתי שהתשובה תהיה כ"כ מטומטמת!

הוא: אבל היתה לי תשובה אחת. נטלי פורטמן! היתה לי או לא היתה לי? היתה. וזאת תשובה טובה! נכון?

נכון?

היא: כן.

הוא: אלוהים יודע שהיא טובה. אז למה? למה? כי את רוצה לריב.

היא: יופי..

הוא: למה את כזאת פסיכית?

היא: די כבר! אז מה יש בי?

הוא: (מנגב לה את הדמעות) את קדחנית, ולא נורמלית ואת גם אמרת שהיית מתחתנת עם רבין. ורמבו. זה

נעים לשמוע?

היא: אני לא הייתי מתחתנת איתו. הוא אדיוט. אתה יותר חכם

הוא: אדיוט?

היא: לא רבין, רמבו.

הוא: גם את יותר חמודה מבר רפאלי.

היא: כן?

הוא: אני לא מכיר אותה

היא: אוף!

הוא: סתם! סתם! כן..

היא: מאוד קשה איתך

הוא: גם איתך זה לא אה-יה.. נופש.

היא: בלה בלה בלה, זה מה ששמעתי שאמרת..

הוא: זה מה ששמעתי?

היא: כן

הוא: (מחבק אותה) די. טוב?

היא: טוב.. (מתחבקים) מי מקום שני אחרי בר רפאלי?

חושך.

3. שנה ביחד

שחקנית: תמונה שלישית. היא עומדת בסלון מול ערימת כביסה ענקית ובוהה בה. לא יודעת מאיפה להתחיל לקפל.

שחקן: הוא נכנס! (נכנס עם קופסאות של נודלס-טייקאווי)

היא: תגיד, כמה זמן לא כיבסנו?..

הוא: מה?

היא: אנחנו מכבסים לשכנים? פתחנו מכבסה? אתה מנהל מחסן תלבושות בבית?

הוא: הבאתי נודלס.

היא: יופי ומי יקפל כביסה? נודלס.. גם ככה אני שמנה.

הוא: אז תעזבי את זה.

היא: כן.. נכון! נעשה כאילו זה הארון שלנו.

הוא: (צוחק) נכון.. הבאתי נודלס.

היא: כן, אמרת. תודה.

הוא: נו.. אז קחי קצת.

היא: מה יש לך? מה זה מורעל?

הוא: איזה מצחיקה את..

היא: מה זה? תפסיק עם זה.

הוא: מה?

היא: זה מפחיד. מה אתה... כזה?

הוא: אסור להיות נחמד בלי סיבה נראית לעיין?

היא: מותר. (לעצמה) יבאללה.. (לוקחת ביס) הנה, אני אוכלת (פתאום נחנקת)

הוא: אוי ואבוי, צוץ?? (דופק לה על הגב)

היא: (מוציאה שרשרת קטנה מתוך הפה) מה זה?? צוץ.. מה אתה עושה היום? כמעט הרגת אותי!

הוא: זה מתנה

היא: צוץ, אתה מנסה לרצוח אותי וזהו?

הוא: זה מתנה. חשבת ששכחתי נכון?

היא: ששכחת מה? מה יש היום?

הוא: נו.. את כל היום מחכה וחשבת ששכחתי, אז יש לך טעות. זכרתי! זה מפחיד, אני יודע אבל..

היא: אין לי יום הולדת היום מותק

הוא: אני יודע! היום אנחנו שנה ביחד.

היא: מאמי...וקנית לי שרשרת כזאת.. מעניינת.. וניסית לרצוח אותי איתה בתוך הפופקורן..

הוא: הפתעה!

היא: נשמה שלי..

הוא: זכיתי בחבר השנה!

היא: רק מותק, אנחנו לא שנה היום.

הוא: בטח שכן. היום ה-12 ביוני.

היא: נו.. אנחנו ביחד מיולי, לי לי לי...

הוא: אל תגיד לי לילי לי. יוני ני ני. 12 ביוני. נפגשנו בסופר פארם. לבשת את השמלה הכתומה שלך

והיה לך ריח טוב.

היא: אני יודעת איפה נפגשנו. אבל איך המצאת דווקא 12 ביוני?

הוא: רשמתי על הקבלה את הטלפון שלך.

היא: בסדר, אבל מה, שמרת את הקבלה?

הוא: כן. שוב זכיתי בחבר השנה!

היא: כן? היינו ממש יחד מה-12 ביוני..?

הוא: ממש ממש. (פ.ק.) למה? מה הבעיה?
היא: אני לא סופרת משם.. זה היה חודש בעייתי
הוא: זה היה ההתחלה..
היא: טוב, בוא נקפל כביסה או נריב כמו שאנחנו עושים כבר שנה.
הוא: למה את לא סופרת את החודש הראשון?
היא: נו.. צוץ.. זה היה חודש בעייתי.
הוא: גם ההמשך מתגלה להיות בעייתי, אם את סופרת רק את החודשים הלא בעייתיים אנחנו ביחד שבוע.
היא: אז אני אספור אותו. זה נודלס נהדר. מה זה? מאיפה זה?
הוא: צוץ, את מתחמקת ממשוהו באופן טיפשי ולא אמיץ?
היא: סליחה?
הוא: את לא שומעת טוב?
היא: נו.. מה אתה מקשקש באמת? מנסה להפיל עליי את השטויות שלך.. (ממלאה את הפה בנודלס) מה
אני מסתירה.. באמת..
הוא: הזדיינת עם מישהו אחר?
היא: מה? (פ.ק.) כן. (פאזזה) אוף.. זה היה חודש מטומטם, בלי היקשרות ריגשית..
הוא: ששששש..
היא: צוץ, אתה סתם עושה עניין-
הוא: שששששש. שקט.
(שתיקה. הוא מתיישב מעברה השני של הערמה, כשהיא חוצצת ביניהם)
היא: זה היה פעם אחת, גם לא טובה במיוחד-
הוא: שקט!! (שתיקה) מי זה היה?
היא: אתה באמת רוצה לדעת?
הוא: כן
היא: זה היה-
הוא: לא רוצה! לא רוצה לשמוע!!
היא: צוץ תרגע..
הוא: סליחה. (נרגע קצת) מי זה היה?
היא: זה לא חשוב-
הוא: מי זה היה?
היא: זה היה-
הוא: אני לא רוצה!! אני לא רוצה לשמוע אותך!
היא: אז תפסיק לשאול!!
הוא: מה אני אעשה עם המידע הזה עכשיו? טוב, אני מת לריב איתך על זה, אבל זה כבר לא רלוונטי. אז
זה הכל. עכשיו מקפלים כביסה. (שניהם מתחילים לקפל בגדים, כל אחד בצד שלו.) ראית אם תיקנו את
המעלית? אני חושב שתיקנו. ראיתי מישהו עם סרבול בכניסה היום, אולי הוא היה טכנאי. אולי הוא היה
סתם מישהו עם סרבול. כחול. לא, כי אם תיקנו אז אפשר לעלות במעלית. לעלות, לרדת. לעלות..
היא: טוב-
הוא: (קם) טוב?? מה טוב? לא, מה כ"כ טוב לך?! (מתיישב) זה לא משנה, זה לא ענייני, זה לא חשוב, זה
לא רלוונטי בכלל... מקפלים כביסה. (מרים מהערימה שמלה שלה) מקפלים כביס- זה שלך? זה בגד
שלך? את לובשת דבר כזה? את הולכת עם זה ברחוב?? לא, את סבתא? יש לך נכדים? מה זה?? אני לא
כועס, אני רק שואל.. זה בגד או שזה טפט?? קניתי את זה באיקאה?? מה זה?? אני לא כועס! אני רק
שואל אותך אם זה שלך. כי בעיני זה מאוד מוזר. זה בגד מוזר, זה מוזר, וטיפשי, ואת טיפשית, ושקרנית,
ומה נשאר לי?? (פ.ק.) לא, את לובשת וילון, את פשוט לובשת וילונות. (קם) וזה מוזר. את מוזרה, את לא
ברורה. את בחורה שמתלבשת מוזר. בכלל, גם השיער שלך קצת מוזר, את יודעת? ואני לא מוזר, אני
רגיל. אני בחור רגיל. אולי אנחנו בכלל לא מתאימים. זה הכל. זה כל הסיפור.

היא: צוץ אני לא יודעת מה לעשות עם זה עכשיו, זה כבר קרה. מה אתה רוצה לעשות? אתה רוצה לשכב עם מישהי אחרת?

הוא: לא! מה פתאום.

היא: אוקיי. יופי. אתה רוצה.. אתה רוצה כל יום, רבע שעה, לצעוק עלי ולכעוס עלי, עד שבסוף זה יעבור?

הוא: כן.

היא: יופי. אז להיום סיימנו?

הוא: (חושב) לא. יש לי עוד איזה שלוש דקות.

היא: יאללה..

הוא: את זונה.. את זונה בוגדנית!.. איך את לא מתביישת.. (הוא ממשיך)

חושך.

4. יום השואה

שחקן: תמונה רביעית, שעת בוקר.

שניהם במיטה מתמוזזים. היא צוחקת נורא

היא: נו, לא בחרת!
הוא: לא רוצה לבחור!
היא: (מתגלגלת מצחוק) חייב, נו זה המשחק. תקשיב רגע... תקועים בשלג, את מי אתה אוכל? אותי או את אמא שלך?
הוא: אותך.
היא: אותי כי אני שמנמנה? או כי אתה רוכש כבוד לאמא שלך?
הוא: כי אני לא רוצה לאכול את אמא שלי! בסדר?! למה אני צריך לאכול את אמא שלי בכל משחק?..
(היא צוחקת נורא) איך אני אוהב את הצחוק שלך.

(מסתכלים אחד על השני, מתנשקים. היא מורידה לו את החולצה, נכנסים מתחת לסדינים, יתר הבגדים עפים החוצה. לפתע נשמעת צפירה)

היא: מה זה? צפירה או אזעקה?
הוא: זהו, התחילה מלחמה צוץ!
היא: שיט, זה יום השואה! (נעמדת ומכסה את עצמה)
הוא: מה??
היא: זה יום השואה.

היא עומדת דום בדממה, הוא מתפש איפה להסתיר את מבושיו, ולבסוף עומד דום. שתיקה. שניהם עומדים מבוויישים, מחכים שהזמן יעבור. הצפירה דועכת.

היא: איך שכחתי, אני לא מאמינה, אני חייבת להתקשר לאמא שלי (ניגשת לטלפון)
הוא: צוץ איך שכחנו? זה בחיים לא קרה לי..
היא: זה בושה וחרפה. אתה הספקת לחשוב על השואה?
הוא: מה?
היא: אני הייתי עסוקה בלהתבייש, ולחשוב על החזיה, עברה לי כל הצפירה- הלו, אמא? כן, אנחנו בבית. חג שואה שמח. אה, כן? טוב אני פותחת... ביי. (מדליקה טלויזיה. ברקע תשמע עדות של ניצולת שואה זקנה מסרט דוקומנטרי)

ניצולה: תראה, אנחנו היינו חמש אחיות: מיר'לה, רוזה, לובה, הניה ואני. הכי קטנה והכי מכווערת.
הוא: את בטוחה שזה תורם לאוירה?
היא: אני צריכה לראות את זה, היא ניצולה מגטו שטוטהוף
הוא: שטוטהוף?
היא: כן. גם סבתא שלי משם. שש..
הוא: (לעצמו) שטוטהוף..
ניצולה: וככה התחבאנו בכוך הזה במשך חמישה חודשים-
הוא: טוב אז איפה היינו גברת שטוטהוף? (נוגע בה)
היא: לא מאמי די.
הוא: מה די?
היא: אני לא עושה סקס ביום השואה.

ניצולה: עמד להיגמר לנו הלחם-

הוא: מה זה?

היא: זה עיקרון

הוא: יש לך עקרונות?

היא: היחיד שיש לי. מילדות. לא עושה סקס.

הוא: גם אני לא עשיתי סקס מילדות אבל זה בגלל שהייתי ילד

היא: ואני בגלל השואה.

ניצולה: אמרתי להם תרגעו! הם ישמעו אותכם מחוץ לארון!

הוא: למה?

היא: כי זה לא יום סקסי כל כך. (הוא מביט בה) די מותק. זה לא שאני לא רוצה לעשות עכשיו סקס.

אלוהים יודע כמה אני רוצה, אבל אני לא עושה. אתה יכול לכבד את זה אהוב שלי? זה חשוב לי שזה

ישאר ככה. טוב?

הוא: טוב.

ניצולה: בשלב הזה, הבחנתי שאני לא יודעת איפה מרדכי.. צעקתי לכולם- מרדכי נעלם! איפה

מרדכי?!

הוא: אני לא יכול לסבול את הסרטים האלה צוץ, אין לי סבלנות לזה

היא: למה אתה ככה?

הוא: כי אפשר לפחות לראות משהו אחר, אם כבר החלטת לוותר על סקס

ניצולה: לא ידעתי שמישקה היה בזונדר קומאנדר..

היא: תגיד, הזונדר קומאנדר, אתה חושב שזה כמו הפאואר ריינג'רס של השואה? (הוא לא מגיב) די

מאמי, תראה תראה.. (בקול של זקנה) אני זוכרת שאני ועוד חמישים ושישה אנשים, בניהם אחותי ציפורה

והנכד שלה שמיל התחבאנו בתוך קופסאת שימורים קטנה, אכלנו את הציפורניים אחד של השני..

הוא: (הוא צוחק) שונא שאת עושה זקנה

היא: (ממשיכה) שמיל תמיד הזכיר לי את החתול שמיל. בגלל האוזניים..

הוא: (בתור זקן) אני זוכר שהתחבאתי בתוך מעמול. ונאצי בא לאכול אותי. הוא לא ידע שאני מתחבא שם

היא: די זה לא יפה. (מחכה רגע וחוזרת לקול של זקנה) פעם בלבתי נאצי, הוא אמר שמאלה אני אמרתי

ימינה הוא אמר שמאלה אני אמרתי ימינה הוא אמרתי שמאלה הוא אמר ימינה אמרתי: טוב וככה ניצלתי

הוא: זה לא קרה לך! שקרנית!

היא: מכחיש שואה!

(הוא מנשק אותה, היא מתמסרת לרגע. מפסיקה אותו)

היא: די אתה מחרמן אותי, זה לא פייר

הוא: תגידי את עושה צחוק?! את הרגע עשית סטנד אפ על הסבתא שטוטהוף הזאת

היא: אז מה? זה גם מצחיק אותי. זה לא אומר שזה לא חשוב לי.

הוא: אז אחלה, אז מה זה העיקרון הזה? את צינית בדיוק כמוני.

היא: אני לא צינית. חמוד שלי שואה זה בגנים שלי

הוא: ובגנים שלי מה? גירוש יהודי ספרד?

היא: צוץ, אתה אשכנזי?

הוא: חשבת שאני תמני עד עכשיו?

היא: חשבת יאבא אלג'יראי ואמא צברית

הוא: וההורים שלה מה? נולדו בצבר? סבא וסבתא שלי מהשואה

היא: מאיזה מחנה?

הוא: מחנה קיץ "כיף וספורט". מה את מקשקשת מאיזה מחנה?! למה אולי את מכירה משם משהו?

היא: אולי סבתא שלי הייתה עם סבא וסבתא שלך ואז זה נורא רומנטי שאנחנו יחד

הוא: סבתא שלך בטח גנבה לסבא שלי לחם

ניצולה: איפה הוא? איפה?

הוא: טוב, תסלחי לי עם כל הכבוד לגברת הזאת, אני מעביר.

היא: לא! ..טוב לא אכפת לי לראות משהו אחר. לא קומדיה
הוא: (בודק בעיתון) איזה קומדיה? זה הכל מלא בזה..
היא: מה האופציות?
הוא: "תאומי מנגלה מדברים" בשתיים עשרה או "עדויות מדכאו" באחת ורבע.
היא: יום קשה
הוא: טוב, זה גם היה אירוע לא קל.
היא: נו צוץ, זה מה שעושים ביום השואה רואים ניצולים ושומעים פוליקר (מלטפת אותו)
הוא: די את לא פיירית. תראי מה את עושה צוץ
היא: סליחה, סליחה (מורידה את הראש בטעות לכיוון המפשעה שלו)
הוא: נו מה?! זה לא יפה!
היא: (לוחשת לו באוזן) איך שנגמרת הצפירה השניה, אני מחכה לך במיטה על ארבע, בדממה.
הוא: מאמי אין צפירה שניה, זה יום הזכרון, את מתבלבלת
היא: אז מתי יוצא יום השואה?
הוא: לא יודע, כשיוצא כוכב שלישי..
היא: כוכב שני בשמיים אני בשפגט, תלויה מהמנורה
הוא: (מנשק לך את הצוואר) אז למה לא עכשיו?
היא: למה אתה מתעקש?
הוא: איזה ריח טוב יש לך. זה סבון חדש?
היא: כן. לא. די, די.
ניצולה: אבל זה לא היה מרדכי..
הוא: וואי אני חרמן ואני מתרגז. את מרגיזה אותי.
היא: אני יודעת. בוא נתרחק. צא מהבית
הוא: למה שאני אצא מהבית שלי? את משתגעת לגמרי. תקשיבי, זה עיקרון חמוד שאת המצאת לעצמך.
הרי מה ההבדל? מה יקרה אם מחר נעשה, או- מחר, אני ואת מציינים את יום השואה, ונוסעים ליד ושם.
אני מזמין לנו עכשיו כרטיסים בטלפון.
היא: אי אפשר. מחר לא יום השואה של העם.
הוא: איזה עם עכשיו? מאמי, סליחה.. את צבועה. אם הייתה צפירה והיית לבד בבית היית עומדת או לא?
ניצולה: מרדכי!?
היא: ברור. אתה לא?
הוא: לא.
היא: לא היית עומד לבד בבית?
הוא: שנה שעברה הייתי לבד בבית, העירה אותי הצפירה ולא קמתי. האזנתי בשכיבה.
היא: שכבת, וחשבת על השואה..
הוא: חשבתי למה הם עושים את זה כ"כ מוקדם בבוקר! בסדר!?
היא: יו, איזה מרדן. אתה כזה מגניב, הפכת את העולם.
הוא: נו באמת, כשהייתי באושוויץ עם סבתא שלי, חשבתי על השואה. אני לא צריך לעמוד בצפירה בשביל זה.
ניצולה: איפה מרדכי?
היא: זה באמת לא נוגע לך שמדינה שלמה עומדת ביחד? .. אני חושבת שזה יפה שיש דקה בשנה שכולם נעצרים, אתה לא מרגיש שיש בזה כח?.. בהמנון אתה עומד לפחות?
הוא: בטקסים כן, בבית לא. את עומדת לבד בבית בהמנון?! מה את הרמטכ"ל?
היא: אני הייתי קצינה.
הוא: אז את מצדיעה לטלוויזיה?
ניצולה: איפה מרדכי??
הוא: (לטלוויזיה) מרדכי מת, גברת! (סוגר את הטלוויזיה. פאזזה)
היא: טוב לדעת שאתה..בן אדם כזה

הוא: כזה מה? ישר עם עצמו?
היא: אתה מהאנשים האלה..
הוא: מה זה אלה? מה?
היא: נו אלה.. בלי ערכים.
הוא: את מרגישה ערכית כי את לא עושה סקס ביום השואה? את לא נותנת כסף לקבצנים. אני נותן. זה נראה לי הרבה יותר ערכי סגן צוץ.
היא: סמל צוץ, אני נותנת כסף לקבצנים נגנים, או כאלה שעושים משהו.
הוא: מה הם צריכים לעשות בשבילך? אין להם כסף! זה המופע שלהם! טאאדם!
היא: אותי חנכו לתת כסף למי שעובד!
הוא: את לא עובדת ומקבלת כסף מאבא שלך.
היא: אהה..אז אני הקצינה, הפאשיסטית, המובטלת עם הזיקה לעם ישראל ואתה הליברל, רובין הוד שדואג לעניים?
הוא: כן, אני רובין הוד!
היא: אתה חתיכת דמגוג יפה נפש! איך תהיה אבא של הילדים שלי אני לא יודעת
הוא: את רוצה שאני אהיה אבא של הילדים שלך?
היא: כן.
(מתנפלים אחד על השני ומפשיטים זה את זה. כשהם נשכבים על הספה, השלט נלחץ בטעות, והטלוויזיה נדלקת. נשמע ההמנון. שניהם מסתכלים על הטלוויזיה. חושך)

5. שעמום

היא קוראת ספר בהנאה מרובה. הוא משועמם בבית, מדליק ומכבה את האור מספר פעמים.

שחקן: תמונה חמישית. היא קוראת ספר.. אני לא.

הוא: מה את עושה? (היא לא מגיבה) מה את עושה?

היא: מה אני עושה?

הוא: קוראת ספר.

היא: נכון. לא סתם אני איתך. (ממשיכה לקרוא)

הוא: (בלחש) השמנת. השמנת מאוד. השמנת, את שמנת. דובה. (הוא עושה קולות של דובים)

היא: נו די! מה יש לך?

הוא: מה את עושה?

היא: מה אתה בן שש?

הוא: טוב, בואי נדבר עסקים. כמה עמודים נשארו לך לעניין הזה?

היא: למה?

הוא: משעמם לי.

היא: די. זה ממש מעניין אותי.

הוא: עוד כמה?

היא: אלף ושלוש מאות.

הוא: את לא חברה בעת צרה.

היא: בסדר. (הוא קם, מטייל בדירה) אני קורע אותך בארץ עיר..

היא: אני לא נגררת איתך לזה

הוא: לא בקשתי שתגררי.

היא: אז אני מלכת הארץ העיר וזה ידוע

הוא: בסדר, יש לי מכונית בע'

היא: אין מכונית בע'!!

הוא: יש גם יש.

היא: נו אין מכונית בע' כי ליצרניות אין את האות הזאת בשפה שלהם.

הוא: יש חדשה.

היא: הערבים הכינו אוטו?? שקרן, סתם אתה אומר. (מנסה להמשיך לקרוא) נו!!! אוף! יש מכונית בע'??

הוא: (צוחק) לא, לא, אין.

היא: זה נעים לך שאתה בן אדם כזה?

הוא: (לוחץ לה יד) נעים מאוד.

היא: נעים גם לי (מנסה לשחרר את היד ולא מצליחה)

הוא: בואי הורדות.

היא: מה אני חבר שלך מהמילואים?!

הוא: אז בואי נתפנק קצת (מנשק אותה בצוואר)

היא: לא בא לי להיות במגע. בסדר? אין לך מה לעשות? עם עצמך?

הוא: עם עצמי אני עושה מגיל שש, חשבתי לגוון עם בחורה. (חוזר לנשק לה את הצוואר)

היא: נוו, מה?? משעמם לך?

הוא: לא היית פה בעשר דקות האחרונות?

היא: תקרא גם ספר!

הוא: אני לא אוהב לקרוא צוץ.

היא: אולי תנקה? אמרת שתנקה החודש.

הוא: אמרנו ביחד.

היא: אתה רוצה לצייר? אני אביא לך דף וטושים?
 הוא: אחלה, תודה. (הולך לסלון)
 היא: נו מה, עכשיו נעלבת? אני מסרבת להתנצל, ומסרבת להפסיק לקרוא. לפרוטוקול!
 הוא: בסדר, לא מצחיק אותי הפרוטוקול שלך.
 היא: (פאזזה. בקול-אף-סתום) טיסה 677 לפולניה, מתבקשת לנחות בארץ עם פרצוף מרוצה! בוא הנה..
 הוא: מה?
 היא: בוא הנה!!!! מה אתה רוצה?
 הוא: מה?
 היא: אתה לא שומע טוב? מה-אתה-רוצה? ממני?
 הוא: קירבה, ואינטימיות.
 היא: נו די כבר..
 הוא: לא יודע, משעמם לי!
 היא: מה אני קרקס?
 הוא: אה, את לא באה אלי באמצע הלילה במיוחד בשביל להודיע לי שבר רפאלי ואני לא מתאימים?
 היא: מה בחרת את בר רפאלי, מה אתה אדיוט?
 הוא: אני אמרתי "אם היא לא סתומה".
 היא: זה לא טיעון. זה לא טיעון!
 הוא: אני לא נכנס איתך לזה. גם את מציקה לי. זה הכל.
 היא: בסדר. מה אתה רוצה להגיד בזה?
 הוא: שלכולם פה צפוף. לא רק לך.
 היא: צפוף פה אה? מה עושים?
 הוא: רוצה להיפרד?
 היא: לא. לא!! מה יש לך עם זה??
 הוא: אוקיי, אוקיי... אז מה עושים?
 היא: לא יודעת. ככה זה כשגרים ביחד. צריך להתרגל. קח, יש תשבץ בעמוד האחרון. אני באמת רוצה לקרוא את זה.
 הוא: מה את קוראת?
 היא: 100 שנים של בדידות.
 הוא: 100 שנים של צפיפות. (היא קוראת, הוא רק אוזן בעיתון) את זוכרת שאמא שלי באה לארוחת בוקר בשבת?
 היא: כן..
 הוא: אז צריך לקנות ביצי חופש
 היא: אני זוכרת
 הוא: לא, כי היא לא תאכל אם זה לא..
 היא: ד-י צוץ!
 הוא: (פ.ק. מעיץ בתשבץ) מושב בצפון הארץ, שמונה אותיות, את יודעת?
 היא: אתה נפלת על השכל תגיד לי?! זה לא נעים לי המשחק הזה!
 הוא: מה, וזה נעים לי להידבק אליך?? למה אני נדבק? מה, אני לא רואה שאת קוראת..
 היא: נו למה באמת?
 הוא: כי את זה מה שיש פה צוץ! יש פה רק אותך!
 היא: אני מבינה אותך. באמת. אז תצא החוצה, תעשה משהו מחוץ לבית!
 הוא: אני רוצה!
 היא: לך לסרט!
 הוא: מת לסרט!
 היא: עם חברים!
 הוא: הלוואי!!

היא: אז למה לא??
הוא: לא יכול!!
היא: למה לא?
הוא: לא יודע!! לא יודע, כאילו אין לי כח ללכת לשום מקום. אוטומטית לא נראה לי הגיוני לעשות משהו שלא קשור אליך.
היא: צפוף לי!
הוא: מה זה צפוף, צוץ! מה זה צפוף.. כאילו אנחנו תקועים באיזה דירה באיזו תכנית ריאליטי, וכולם עפו ונשארו רק אנחנו, אחרונים. ועכשיו כולם מסתכלים עלינו, מחכים לראות מי.. ישרוד.
היא: אנחנו עושים פה משהו לא אנושי. אתה יודע את זה? אתה יודע שקראתי שגודל של דירה אמור להיות כמספר האנשים בה פלוס חדר. אנחנו שניים בדירת סטודיו! זה מינוס בנאדם! זה פלוס חדר!
הוא: אנחנו במינוס כפול..
היא: מה אנחנו עכברי מעבדה?
הוא: (קם, מתארגן) אני אצא קצת מהבית.
היא: קצת.
הוא: כדי להציל את הזוגיות שלנו..
היא: נכון.
הוא: טוב. לאן אני אלך? לא חשוב, אני אחשוב לבד. את קוראת, אני הולך. (לוקח את המפתחות) להביא לך משהו? סתם! ביי.
(הוא יוצא. היא נושמת עמוק, מתרווחת בספה. קוראת בספר, ונרדמת. בחלום, הוא נכנס בתור פנטזיה ספרדית..)

6. צ'יקי ושרוליק

היא מתארגנת ליציאה, הוא יושב בשירותים

שחקנית: תמונה שישית.

היא: ואמא שלי רוצה שאני אקריא שם משהו, כוס אמא שלה. ואין זמן, וצריך עוד לאסוף את דודה שלי בדרך. מצאת כבר עין שוקק על המפה?
הוא: מצאתי עין חוקק ועין בוקק. רגע..
היא: וצריך עוד להספיק להחליף עוגה.
הוא: מה רע בעוגה?

היא: אמרתי לך שסבתא שלי לא אוכלת צימוקים, הבאת שתי עוגות פירות יבשים. מה אתה רוצה שהיא תחנק לנו שם? אנחנו היחידים שמביאים קינוח צוץ! אני מקווה לפחות שאתה זוכר איך קוראים לה.
הוא: סבתא דיטה, זה מתחרז לי עם פיתה.
היא: ללוטה.

הוא: ללוטה! כי זה מתחרז עם ממותה. נכון!

היא: למה אתה צריך חרוז?

הוא: כי ככה אני- צוץ את יכולה לתת לי לשבת דקה בשירותים בשקט? יש לנו רבע שעה עד שצריך לצאת.. תודה.

היא: על אח של אבא שלי, אתה זוכר?

הוא: נו מה, עכשיו את כל השאלון מהתחלה? אני לא מפגר צוץ, אני זוכר.

היא: צוץ זה חשוב לי, אני לא יעמוד בזה אם זה יהיה כמו בראש השנה.

הוא: טוב. על אח של אבא שלך.. (חושב) לא להסתכל לו על ההשתלת שיער.
היא: יופי.

רגע, זה גידי, כן?

היא: זה צ'יקי. גידי זה הקטן.

הוא: נכון סליחה, שרוליק זה הגדול-

היא: לא, הבינוני.

הוא: אה, גידי זה הגדול.

היא: הקטן.

הוא: זה שעובד בהיי טק.

היא: לא! זה צ'יקי.

הוא: אז מי זה זאביק??

פאוזה קצרה

היא: אבא שלי.

הוא: הקטן.

היא: כן. לא! אוף! אני לא יעמוד בזה, אני לא יעמוד בזה, ועוד להספיק לאסוף את דודה שלי בדרך..

הוא: השמנה?

היא: צוץ, תגיד לי שאתה זוכר קוראים לה

הוא: דודה חרא'לה

היא: די! די כבר עם זה.. אתה בסוף תקרא לה באמת חרא'לה, זה מה שיקרה לך! תגיד לי איך קוראים

לה, שאני אדע שאתה יודע.

הוא: דודה שר'לה!.. המתוקה. והנחמדה. נרגעת?

היא: תודה.

הוא: שהיא אשתו של ישראל, סליחה- שרוליק, שימי לב: אשתו של שרוליק, שהוא אחיו הגדול של צ'יקי- שהוא הוא חתן השמחה.
היא: לא אתה לא יאמן..
הוא: רגע, אוספים את הרא'לה ולא את שרוליק?
היא: לא. שרוליק לא יגיע.
הוא: למה?
היא: כי הוא מת צוץ! לפני עשרים שנה!! יואו אתה תהרוג אותי שם, זה הולך להיות כמו בראש השנה- הוא: בסדר, בסדר.
היא: אל תגיד לי בסדר בסדר. אתה שאלת אותה איפה בעלה, שמת! פעמיים!
היא: נכון, הוא נפל ביום כיפור.
הוא: בשלום הגליל! טוב, אני לא הולכת.
הוא: די, רגע.. תרגעי! תסבירי לי טוב.
היא: זה לא מסובך צוץ, הם היו ארבעה אחים. צ'יקי- הגדול, זאביק- הבינוני, שרוליק- ז"ל. מת. איננו עוד. נפל בקרב.
הוא: ו..
היא: וגיד. הקטן.

פאזזה. הוא חושב, משהו לא מסתדר לו בראש.

הוא: רגע, ואבא שלך.
היא: זאביק!! אבא שלי זה זאביק!!
הוא: טוב, את מבלבלת אותי, אני כבר בלחץ כבר.
היא: לי אתה יודע איך קוראים? אתה יודע איך קוראים לי??
הוא: די, יהיה כף. נעשה חיים אצל ניני וציקי-
היא: צ'יקי-
הוא: וצ'יקי ועוד כל מיני חבר'ה עם שמות מוזרים..
היא: שמות מוזרים? מי שמנהל את המדינה שלך זה בוגי, בוז'י, ביבי ויאיא. אז קצת כבוד לשמות טפשיים.
הוא: את יכולה לחייך קצת?
היא: אתה יכול כבר למצוא עין שוקק על המפה?
הוא: כן.

פאזזה קצרה.

היא: ורק שתדע שניני וצ'יקי מחזיקים חמישים שנה ביחד, עם השמות המצחיקים שלהם. אנחנו בקושי מגרדים את השנה. וכבר-
הוא: (לעצמו, מול המפה) עין חרוד, עין גדי,
היא: וצ'יקי מת על ניני.
הוא: גם אני מת עליך! (שוב למפה) עין דור, עין בוקק, עין.. עין.. אין לי כח ליסוע לשם.
היא: שמעתי אותך, אתה לא חייב לבוא. אם זה לא מעניין אותך אל תבוא.
הוא: שימי לב שאני לא רב איתך.
היא: ואני חושבת שזה חמור ששום פרט מהחיים שלי לא נדבק אלייך. זה חמור וזה לא מצחיק. אתה יודע מה המספר טלפון שלי?
הוא: יש לי את זה בזכרון של הפלאפון
היא: אז אולי אני אצא עם הפלאפון שלך. אני באמת חושבת שיש בחורה איפשהו שהרבה יותר מתאימה לך ממני.

הוא: סבבה, תשאירי לי את המספר שלה על המקרר.
היא: מצחיק.

הוא: או! עין שוקק! כביש ארבעים ושתיים עד צומת הרוא"ה. (מוריד את המים)
היא: אתה יודע שאבא שלי אמר עליך ש- לא משנה.

הוא: הללו! את רוצה לריב בכח? טומטום! את מטריפה את הדעת!
היא: סליחה.

פאזזה. הוא יוצא מהשירותים, ניגש להתארגן. עוזב הכל וניגש אליה.

הוא: עכשיו תגידי לי מה הוא אמר עלי. עכשיו.

היא: שאנחנו לא נתחתן.

הוא: אה זה מה שהוא אמר? הוא אמר למה?

היא: לא, הוא אמר שזה שיבוא אחריו, איתו זה יהיה חתונה.

הוא: מה את אומרת! ככה סתם? כך ניבא זאביק?

היא: (צוחקת) ככה הוא ניבא השועל.

הוא: יבה יה יבה יה! נו אז בואי נמצא לך כבר את הבחור הנפלא הזה, שתוכלי כבר להתחתן. שנוכל

לשמח את זאביק נביא הזעם וכל המשפחה! וציקי וזיזי ושימי ושישי!

היא: הוא בחור חכם, הוא ימצא אותי לבד.

הוא: יופי.

היא: והוא גם ידע מי זה צ'יקי.

הוא: אני לא יודע מי זה צ'יקי!! בסדר? תהרגי אותי, עד עכשיו לא נכנס לי לראש. אני לא יודע באיזו

מלחמה שרוליק החליט להתפגר ואני לא יודע אם גידי זה הבינוני, הקטן, הגדול, או הענק!! בסדר??

באמת סליחה שאני לא יודע מי מהם יצא ראשון מהכושלהאמא שלהם! צוץ את מסתובבת פה כבר שבוע

לחוצה כי נדפק לך השכל מהארוחה המשפחתית הזאת ובגלל זה אני צריך לדעת אם עכשיו צ'יקי בהיי

טק, או מוכר אבטיחים כמו לפני שנה, או מעביר קורס הכנה ללידות טבעיות כמו לפני שנתיים! (פ.ק.)

את רואה שאני בכל זאת זוכר משהו?

היא: האמת שזה באמת מרשים. (פ.ק.) רק שאתה מדבר על גידי.

הוא: בתחת שלי!! באמת. את יכולה להגיד לגידי, שאני מזמין אותו אישית לקחת איתו איזה אבטיח,

וליהכנס לי לתוך התחת. עכשיו אני כן הולך איתך, כי אני הבטחתי, ואני מבטיח לא לדבר עם אף אחד,

ולעמוד בפניה, בזמן שאת ואבא שלך וכל המזכירות של קיבוץ עין שוקק תשבו ותחליטו אם אני טוב לכם

או לא טוב לכם.

עושה לו אצבע משולשת. הוא מעיף לה סטירה. היא מעיפה לו בחזרה. פאזזה.

הוא: סליחה.

היא: גם סליחה.

צוץ.. אני אין לי את כל העניינים האלה עם המשפחה. אני לא מכיר את זה. אצלינו אנחנו ארבעה אנשים

וכלב.

היא: וסבתא.

הוא: נכון. וסבתא שכולם שונאים ורוצים שהיא תמות כבר. זה מה שיש לי. אין אצלינו התכנסויות

משפחתיות, אין מי שיתכנס. מיישהו נוסע לאסוף אותי, וזהו, התכנסנו. אין לי דוד אחד במשפחה את רוצה

שאני אזכור ארבעה דודים שלך בע"פ? אני מסתובב באירוע כזה אני אבוד. אני בפאניקה, אני מאבד

אורינטציה. את יודעת למה שאלתי את דודה חרא"לה פעמיים על בעלה? שמת? אני לא ידעתי שזאת

אותה אשה. פעם היא עמדה עם עוגה ופעם היא עמדה עם פירות. התבלבלתי, אני לא ידעתי מה קורה

איתי.

היא: נראה לי שאתה לא הגבר של החלומות שלי

הוא: על מה חלמת?

היא: לא יודעת... אני מסתכלת על צ'יקי וניני והם נשואים כבר חמישים שנה ואני נשבעת לך שהם מאוהבים. וכל שישי הוא מביא לה פרחים. ואומר לה שהיא יפה. לניני, לשמנה הזקנה הדובה הזאת. והיא נסיכה. של צ'יקי. אני רוצה גם. אני רוצה כמו החברות שלי, אס אם אסים באמצע היום: 'אני חושב עלייך'. ככה, פשוט. בחייאת, צוץ, אתה אף פעם לא אמרת לי שאתה אוהב אותי.

הוא: אני יודע, לא יודע למה אני לא אומר.

היא: כי אתה מחכה לאיזה זמן שתרגיש מספיק אמיתי או מספיק מיוחד או מספיק זוכי בשביל להגיד, אבל אני חושבת שאין זמן כזה. אני מפחדת שעד שתגיד כבר יהיה מאוחר מדי.

הוא: מאוחר מדי למה?

היא: שעד שתחליט להגיד לי אני כבר אהיה זקנה, כבר יהיה לי מכשיר שמיעה, אני לא אשמע אותך. או שאני אהיה עם מישהו אחר.

הוא: אני לא רוצה שתהיי עם מישהו אחר.

היא: גם אני לא.

7. מחזור מאחר

שחקנית: תמונה שביעית. היא מחכה לו בבית. הוא מגיע מהעבודה.

הוא: (נכנס, עליו תיק) יום מגעיל. יום מגעיל! אני שונא את העבודה הזאת. אני לא לא אוהב אותה. אני שונא. ואיך-המעלית-פה-עדיין-לא-עובדת?? שונא שיש לי בוסים מטומטמים, שונא את השעות האלה, ושונא לעבוד עם אנשים מפגרים, סתומים, שלא עשו בגרות, ולא יודעים את לוח הכפל!
היא: לי אין בגרות.
הוא: אז גם את לא מבריקה.
הוא: סליחה. מה שלומך? מה נשמע? (היא לא עונה) איך הוא צעק עלי הבוס קקי הזה...! אז אני אמרתי לו שזה שאישתו לא נותנת לו כבר שנתיים זה לא הבעיה שלי ולא בעיה בגישה שלי ושיבדוק את הגישה שלו ושל אמא שלו לפני שהוא פונה אלי.
היא: ככה אמרת לו?
הוא: לא אמרתי על אמא שלו.. אבל אמרתי.. נו מה את רוצה? גם את נגדי?
היא: חס וחלילה.
הוא: ואז העפתי לו נעץ על הראש.
היא: שקרן.
הוא: באמת. היה לי נעץ ביד שעף לי בטעות על הראש שלו מעצבים.
היא: לא נכון.
הוא: נכון מאוד.
היא: תתפטר.
הוא: פיטרו אותי.
היא: צוץ!
הוא: כן.
היא: טוב, אז אני אמצא עבודה בינתיים.
הוא: איך תעבדי במקביל ללימודים?
היא: יהיה בסדר.
הוא: יהיה בסדר? וממה נחיה? נפתח צלמניה?
היא: יש מילה כזאת?
הוא: חנות צילום. תעזבי אותי טוב?
היא: טוב.

פאוזת. היא מתרחקת ממנו.

הוא: מה התקפלת?
היא: סליחה?
הוא: לאן את הולכת?
היא: אמרת תעזבי אותי.
הוא: ממתני את עוזבת אותי כשאני אומר לך תעזבי אותי? את לא רואה שאני צריך אותך?
היא: סליחה. מה?
הוא: כלום. שתשבי איתי. קרה משהו?
היא: לא.
הוא: אז למה את ככה?
היא: איך?
הוא: שקטה. עונה במילה אחת.
היא: שטויות.

הוא: ראית?
היא: מה?
הוא: את עונה במילה אחת.
היא: די.
הוא: אז תפסיקי.
היא: טוב.
הוא: נו באמת...
היא: סליחה.
הוא: אני אפרק אותך, תרחיבי את המשפט.
היא: חייבת?
הוא: כן.
היא: מפחדת. לדבר. איתך.
הוא: תודה רבה. למה?
היא: מאחר.
הוא: מה?
היא: המחזור..

פאוזה קצרה

הוא: זה קורה לפעמים..
היא: לא.
הוא: המחזור שלך מסודר כזה?
היא: שעון.
הוא: שוויצרי?
היא: חדש.
הוא: הבנתי.
היא: בעיה..
הוא: קשה... בטוח?
היא: לגמרי.
הוא: כמה...?
היא: שבועיים.
הוא: זה הרבה?
היא: יחסית.
הוא: איך?
היא: קרה.
הוא: אבל גלולות..
היא: פשלה.
הוא: שכחת?
היא: בדיוק.
הוא: שיט.
היא: אולי זה לא כל כך שיט..
הוא: מה לא שיט?
היא: אולי זה לא שיט, אולי זה ילד.
הוא: מה את נהיית לי רומנטית עכשיו? את רוצה ילד?
היא: לא חשוב.

פאוזה קצרה.

הוא: איזה יום מהגיהנום. למה שכחת?!

היא: למה שכחתי??

הוא: את לא שומעת טוב?

היא: אתה שכחת להוריד את הזבל, אני שכחתי גלולה.

הוא: יש הבדל קטן לא?

היא: זה לא היה בכוונה, אתה יודע.

הוא: ואם כבר שכחת למה לא סיפרת לי?

היא: כי גלולה אחת זה לא סיפור.

הוא: אבל את רואה מה קרה!

היא: טעות.

הוא: טעות גדולה!

היא: טוב תרגע! זה רק מאחר, זה יכול להיות גם מלחץ.

הוא: (צועק) מלחץ, מלחץ, מה את לחוצה?! (ביט) לא, זה נהדר, אני אומר לך, זה כמו שחלמתי- בן אדם מגיע הביתה שונא את עצמו ואת העבודה שלו והופה, גם מספרים לו שאולי הוא אבא בטרם עת כי החברה שלו סנילית.

היא: (זורקת עליו משהו) תגיד אתה דפוק? לא שכחתי בכוונה, אני מרגישה אשמה אם זה עוזר לך ואל תדאג, לא רק שאני לא אגדל איתך ילד, אני גם לא אגדל איתך חציל.

הוא: גם אני לא אגדל איתך חציל.

היא: מה אתה רוצה שאני אעשה עכשיו? זה המצב, אני אלך לבדוק מחר- אם יש חציל אז נהרוג אותו ואם אין אז לא קרה כלום חוץ מזה שהבנתי שאתה לא בענייני גידולים איתי וזהו.

פאוזה.

הוא: זה לא נכון.

היא: מה לא נכון?

הוא: שאני לא בענייני גידולים-

היא: בסדר.

הוא: איתך.

היא: בסדר.

הוא: פשוט לא עכשיו.

היא: בסדר, בסדר צוץ, גם אני לא רוצה ילד עכשיו.

הוא: איפה נשים אותו? בבידעם?

היא: זה לא העניין,

הוא: זה בדיוק העניין. אין לנו כסף, אנחנו שני ילדים קטנים,

היא: אני יודעת הכל.

הוא: אז למה את עצובה?

היא: כי לפני שבאת... לא חשוב.

הוא: מה?

היא: אני מתביישת להגיד.

הוא: כן תגיד.

היא: כי לפני שבאת, לרגע היה נעים לי לדמיין שאולי..

הוא: (מאוכזב) נו צוץ..

היא: אתה רואה? לא חשוב.

הוא: כי זה אדיוטי לפנטז על זה עכשיו.

היא: הרבה פנטזיות הן אידישיות, בגלל זה הן פנטזיות. חוץ מזה התגובה שלך רצחה את הפנטזיה, אז זה
 כבר לא משנה.
 הוא: כי צעקתי?
 היא: כי צרחת, וכי קראת לי סנילית.
 הוא: נו... ומאידויט כזה את רוצה ילדים?
 היא: לפעמים.
 הוא: שלא תחשבי שאני לא מדמיין לפעמים.
 היא: מה?
 הוא: איזה חציל עם תלתלים מתרוצץ פה.
 היא: למה אתה מדמיין אותו עם תלתלים? מסכן.
 הוא: כי זה יפה.
 היא: רוצה לומר: את יפה?
 הוא: רוצה לומר שאחרי שאני מדמיין אותו רץ כאן, אני מדמיין גם איך אין לי סבלנות אליו ואיך אני לא
 מקשיב לו ואיך אני דופק לו את החיים.
 היא: למה שזה יקרה?
 הוא: כי ככה זה צוץ.
 היא: זה לא חייב להיות ככה.
 הוא: מי מבטיח שאנחנו לא נהיה אותו חרא כמו ההורים שלנו?
 היא: נהיה חרא אחר.
 הוא: אז למה זה טוב?
 היא: לא יודעת, אולי יום אחד כל כך נרצה אותו שהוא יצא חמוד אש.
 הוא: הוא בטוח יהיה חמוד.
 היא: או חמודה.
 הוא: עם משקפיים.
 היא: וואו, אני מתה לילד עם משקפיים.
 הוא: קטנים כאלה. והוא יחזור מהגן, יונתן..
 היא: יונתן..
 הוא: עצוב.
 היא: למה הוא עצוב?
 הוא: כי איזה ילד מאנייק ניצה אותו בריצה.
 היא: הוא גם דחף אותו.
 הוא: ילד זבל. אמא שלו כוסית אבל..
 היא: מיותר עכשיו.
 הוא: נכון. אבל הוא יספר לי כל מה שקרה בגן.. ואם לא תהיה לי סבלנות אליו?
 היא: מה אתה דואג? תראה כמה סבלנות יש לך אלי.
 הוא: לא המון.
 היא: טוב, אני מדברת הרבה.
 הוא: אבל בטעם.
 היא: וואלה?
 הוא: לא עכשיו אבל..
 היא: מה?
 הוא: חצילים. לא חייבים היום.

חושך.

8. נרדמים

שחקנית: תמונה שמינית.

שחקן: אחרי סקס.

היא: סליחה..סליחה..

הוא: איזה הרגשה מגעילה..איכס, כמו לזיין גופה

היא: למה המשכת אם ראית שאני ישנה?

הוא: לא שמת לי לב שאת ישנה

היא: לא שמת לי לב שמזדיינים. (שתיקה) אבל שתקתי כל הזמן, זה לא היה חשוד?

הוא: חשבתי שאת מתרכזת.

היא: (מאפקת צחוק) אוי ואבוי.. מתי הבנת?

הוא: כשראיתי שאת מריירת התחלתי לחבר את הרמזים.

היא: (צוחקת) יופי שרלוק.

הוא: מה את מפגרת? ממש בידור!

היא: לא קצת מצחיק אותך? שאני מריירת..

הוא: לא מצחיק! לא מצחיק. מעליב! איך לא התעוררת?

היא: אני כנראה נורא עייפה

הוא: את מתעוררת מזבובים!

היא: זבובים מרגיזים אותי

הוא: גם אני מרגיז אותך! אני לא מרגיז אותך יותר?

היא: אתה מרגיז אותי מאוד.

הוא: תודה. זה אשכרה מעליב אותי.

היא: בוא שוב מאמי..בוא (מתקרבת אליו לחיבוק)

הוא: די צוץ.

היא: נו בוא..אני באמת רוצה (נוגעת לעצמה בחזה, נוגעת בו. הוא מתנתק)

הוא: די! איך נרדמת לי ככה?

(פאוזה)

היא: את האמת?

הוא: אם אפשר בבקשה

היא: השתעממתי.

הוא: סליחה?

היא: משעמום מאמי.

הוא: נרדמת משעמום?

היא: כן.

הוא: הבנתי. איך אני אמור להפיג את השעמום שלך בזמן סקס? לשאול אותך שאלות טריוויה תוך כדי שמזדיינים? את רוצה להתקין טלויזיה על התקרה לפעם הבאה? אולי נדביק לי על הראש קובץ ז'ורנאליזם שתוכלי לעלעל בהם במהלך השעמום מחץ הזה..

היא: צוץ הסקס שלנו חוזר על עצמו, עד שכבר עושים, עושים הכל אותו דבר, אני יודעת איפה תתחיל ואיפה תגמור.

הוא: חמודה, אין כל כך הרבה אופציות, זה שני חורים ופה

היא: אוי ואבוי!! מגעיל אחד

הוא: סתם..סתם

היא: לא! זה בדיוק היחס המכני שלך לזה.. אתה רואה רק חורים.. אתה לא שואל אותי מה אני אוהבת או מה בא לי או אם נעים לי. ראבק, אני יכולה לישון תוך כדי וייקה לך חצי שעה לשים לב.

הוא: את מנייאקית.

היא: אני מנייאקית?
הוא: ממש את. זה לא חוכמה גדולה להתלונן שמשעמם לך. מה אני צוות בידור? תגידי מה את רוצה!
תעשי גם את משהו שיהיה לך מעניין. אני לא עובד אצלך.
היא: אז בוא נגוון. בוא נתפרע. עכשיו.
הוא: מה.. את רוצה שאני אקשור אותך למקרר?
היא: לא, עזוב. אתה רוצה שאני אתחפש לבת כפר?
הוא: מה זה, עם עיזים וזה?
היא: לא מכניסה לפה חיות.
הוא: אז עזבי. (שתיקה)
היא: יש לי רעיון גדול!
הוא: למה זה כבר מפחיד אותי..
היא: אבל אתה חייב לזרום איתי
הוא: נו?
היא: תקשיב, אתה תצא עכשיו מהחדר, אל תצחק
הוא: נו, דברי
היא: ותביא איתך ארגז ירקות, כאילו אתה הירקן שמביא לי משלוח. אתה תכנס עם מבטא רוסי או משהו
אירופאי אחר, וככה תדפוק בדלת ואני אשאל: מי זה? ואתה תגידי: זה סשה או גרישה מהחנות ירקות, ואז
אני אציע לשתות משהו ואתה תהסס קצת ואז..מפה לשם..
הוא: מה מדליק בזה?
היא: לא יודעת, נו זה שאנחנו כאילו זרים
הוא: אני לא יודע לעשות מבטאים
היא: למה כל דבר ויכוח? בוא ננסה
הוא: זה לא ידליק אותך ואני אשאר גרישה מטומטם עם ארגז גוייאבות.
היא: זה ידליק אותי מאמי שלי.
(קם מרוגז ומהוסס, מחפש ארגז במטבח)
הוא: לא קנינו ירקות..
היא: יש במגירה למטה עגבניות שרי
הוא: שליח שלם את צריכה בשביל עגבנית שרי?
היא: זה לא העניין! זה לא משנה מה אתה מביא. תביא את העציץ, זה יהיה כאילו אתה מהמשתלה.

הוא מרים את העציץ הגדול והכבד. יוצא מהדירה, דופק בדלת.

היא: כן, מי שם?
הוא: זה השליח מהחנות ירקות-
היא: מהמשתלה!
הוא: מהמשתלה-
היא: נו באמת.. מהתחלה!
הוא: טוק טוק טוק.
היא: מי שם?
הוא: זה השליח מהמשתלה.
היא: אוי..טוב שבאת אני מגיעה לפתוח לך.

פותחת לו את הדלת. הוא עומד שם, לא בטוח מה להגיד.

היא: נו? "שלום גברת"..
הוא: שלום גברת, את הזמנת פיקוס ששוקל טונה וחצי באמצע הלילה?

היא: די! מטומטם!
 הוא: מה ישלום גברתי?
 היא: לא משנה.
 הוא: סתם סתם עושים את זה!
 היא: זה לא יעבוד ככה-
 הוא: עושים את זה, אני בעניין. עושים את זה. (יוצא שוב) טוק טוק טוק!
 היא: מי זה?
 הוא: (במבטא רוסי גרוע) זה ולדימיר מהמשתלה..
 היא: (פותחת את הדלת) ולדימיר, טוב שבאת. תכנס. בבקשה, אל תתבייש. ולדימיר, כמה שנים אתה בארץ?
 הוא: ..חמש..
 היא: אה, יפה. אתה רוצה לשתות משהו?
 הוא: גברת אני יכול להניח את העציץ הזה איפשהו? זה מאוד כבר.. (מניח)
 היא: יופי. ולדימיר אתה רוצה לשתות משהו?
 הוא: לא גברת, אני חייב חוזר לעבודה.
 היא: המבטא שלך גרוע.
 הוא: אני אמרתי לך שאני לא יודע לעשות מבטאים!
 היא: בסדר-
 הוא: אני אמרתי לך הרי!
 היא: סליחה סליחה! זה בסדר. אתה רוצה דרום אמריקאים? שליח שמביא לי אמפנדה?
 הוא: זה לא קשור, אני לא יודע לעשות שום מבטא.
 היא: אתה יודע, תראה.. אה, ולדימיר אתה רוצה לשתות משהו?
 הוא: (לאט ובוהירות) לא גברת, אני חייב חוזר לעבודה.
 היא: יופי מאמי. אה, רגע, ולדימיר, מי זה הבוס שלך? אבי?
 הוא: כן.
 היא: אני מכירה אותו, הוא לא יכעס.. בוא שב. אני אביא לך וודקה (מביאה כוס עם קולה)
 הוא: זה לא ווד-
 היא: רד מזה. זה וודקה.
 הוא: תודה לך גברת.
 היא: אתה נראה נורא מתוח ולדימיר (עושה לו מאס' חזק)
 הוא: גברת זה לא נעים לי הדבר הזה.
 היא: תרגע. אתה יודע.. אתם הרוסים כל כך מקסימים, יש לך מאנטליות כזאת יוצאת דופן.. ולאדימיר,
 אתה בטח שמעת על דוסטויבסקי..
 הוא: (לוחש) אל תדברי איתו על דוסטויבסקי.
 היא: (בסקסיות) מה חמוד?
 הוא: מה את מקשקשת לו על דוסטויבסקי עכשיו? ככה את רוצה להכניס אותו למיטה?
 היא: אתה זבל.
 הוא: מה את יודעת בכלל על דוסטויבסקי? את רואה רוסי- אז דוסטויבסקי? דוסטויבסקי וודקה?
 היא: אני מנסה לפתח איתו שיחה..
 הוא: כי זה מה שמגרה אותו?? הוא רוסי אז הוא עושה ביד על דוסטויבסקי?
 היא: אני לא מאמינה. דקה לא החזקת.
 הוא: כואב לי הלב עליו. די, זה חרא של משחק, לא רוצה לשחק. (ביט) תגידי, את נמשכת אליי בכלל?
 היא: צרץ?
 הוא: תעני. (היא צוחקת ממבוכה) אל תצחקי. תעני.
 היא: מה יש לך?
 הוא: תעני לי

היא: אם אני נמשכת אלייך?
הוא: זאת שאלה קשה?
היא: אתה חייב תשובה עכשיו?
הוא: את רוצה שנחכה לפעם הבאה שתדמי?
היא: זה בסדר מבחינתך?
הוא: את יודעת שאת זונה?
היא: לא יודעת אם אני נמשכת אלייך. לא יודעת. יודעת שלפני שנה, הייתי חושבת עלייך ומתחילה לחייך.
היום אני... מעדיפה לישון. אבל זה לא אומר שאי אפשר לעבוד על זה-
הוא: די, די.
היא: ולנסות לשפר-
הוא: מה לשפר? לשחק בירקן רוסי??
היא: למה לא? למה לא אם זה מדליק אותי? כי זה מביך? סקס זה גם קצת מביך. ערומים שם ועושים
קולות של חיות חולות. אז מה?
הוא: צוץ את לא נמשכת אלי יותר. זה נורא פשוט.
היא: די! למה את לא יכול לבלוע את הצפרדע להרגע ולהמשיך? למה? אז נעלבת! מי ישמע? ברוך הבא!
לפעמים נעלבים בזוגיות, אכפת, אז נעלבים! מזל שנעלבת!
הוא: מה את מבסוטה כל כך מכל הסיפור הזה קיבינימאט??
היא: מבסוטה, מבסוטה. נחמד שאתה לא גוש קרח, שפעם אחת אתה נעלבת ולא אני. סליחה אבל זה קצת
משמח. צוץ היחסים שלנו לא סטטיים, זה זז, זה בגלים. פעם אני נמשכת אלייך ופעם-
הוא: זה לא גלים ולא גלגלים. את לא נמשכת אליי יותר. מה, אני לא יודע? אני מרגיש. אני מכיר אותך.
את צריכה מישוהו שיעשה ממך אישה. זה לא משנה אם אני אשחק ירקן רוסי, או... את דוסטויבסקי עם
עציץ.

חושך.

9. משהו חסר

שחקנית: תמונה תשיעית, ואחרונה.

הוא: (נכנס) היי מאמי. מה את עושה?

היא: גרה פה

הוא: אה, זאת את שגרה פה?

היא: כן.

הוא: נחמד. את שותפה טובה?

היא: לא רעה

הוא: את נקייה, מבשלת ולא מעשנת?

היא: מעשנת לא בבית.

הוא: לפחות זה.

הוא: יש לך חבר?

היא: כן. יש לי חבר טוב.

הוא: חמוד? סקסי?

היא: מאוד.

הוא: נוירוטי, עצבני, עם אובססיה לבר רפאלי?

היא: זה הבחור. גבוה ומצחיק.

הוא: ממש מצחיק?

היא: הכי מצחיק אותי בעולם

הוא: ובמה עוד הוא הכי טוב בעולם?

היא: מה זה... הוא מדהים.. הוא אח שלי.

הוא: סליחה? זה לא נשמע טוב

היא: נכון.. אבל זה קשר מאוד מיוחד.

הוא: פרטי.

היא: אנחנו נורא אוהבים אחד את השני, זה מאוד ברור, אנחנו מצחיקים אחד את השני בטירוף עד שאנחנו מתפוצצים, הוא הכי מבין אותי בעולם, אני רק צריכה להגיד מילה באינטונאציה מסוימת והוא מבין את כל מה שהתכוונתי, יש לנו שפה שבאמת רק שנינו מבינים, אנחנו זיווג משמיים לדעתי. קצת מעצבנים אבל משמיים. אנחנו כאילו אותו דבר רק שהוא בן ואני בבת.

הוא: נו, אז מה הבעיה?

היא: איך ידעת שיש בעיה?

הוא: זה נשמע כאילו שיש בעיה

היא: אין בעיה. פשוט, כנראה שאני והוא נצטרך להיפרד.

(שתיקה)

הוא: למה?

היא: כי משהו חסר.

הוא: כן?

היא: כן. (שתיקה) אולי פשוט נגמר לנו מה להגיד אחד לשני.

הוא: איזה שטויות. זה לא זה.. תמיד יש לכם מה להגיד.

היא: אז אולי לא שתקנו מספיק.

הוא: אולי.

(שתיקה)

היא: טוב.. (היא קמה, לוקחת את המפתח שלה)

הוא: אממ.. ראית שתיקנו את המעלית?

היא: (מזייכת) כן.

הוא: לאן את הולכת?
היא: אני אישן אל אמא שלי היום..
הוא: ברור..

היא מתכוונת ללכת. הוא קורא לה, היא פונה אליו. הוא מסמן לה בידי: "אני אוהב אותך".

היא: גם אני.

היא יוצאת מהבית.
חושך.

סוף.